

Názory rodičov

Názor jedného rodiča – str. 1

Prosím, nechajte naše deti v pokoji sa učiť! – str. 2

Názor jedného rodiča

Autor: Viliam Klimáček, rodič, 8.10.2012

Môj syn Vincent v júni 2012 ukončil základnú dochádzku vo Waldorfskej škole v Bratislave. Deväť rokov som tu sledoval jeho kroky, vývoj jeho vzdelania a rozvoj osobnosti a bol som po celý tento čas spokojný. Bol som rád, že moje dieťa, ktoré býva v Petržalke, navštevuje školu, v ktorej našiel tolerantné prostredie, ktoré mu vštepilo návyky a hodnotový pohľad, vďaka ktorému sa doteraz – a verím že aj naďalej – vyhýba nástrahám, ktoré na chlapca v puberte číhajú na takom sídlisku, ako je Petržalka.

Vždy mi imponovalo, ako sa učiteľský zbor intenzívne zaujíma o svojich žiakov. Nebol som na to z iných škôl zvyknutý. Dcéra chodila do štátnych škôl (ZŠ v Petržalke a potom GAMČA), ale počet rodičovských stretnutí, informácií o dieťati a jeho rozvoji sa nedal ani len porovnať s frekvenciou, s ktorou som bol zoznamovaný s Vincentovým rastom.

Priznám sa, spozornel som, keď som v tlači zachytil obvinenia WŠ zo sektárstva. Veľmi pozorne som sledoval čo a ako sa syn učí a ako mu to učitelia podávajú, prezeral som si jeho zošity, rozprával sa s ním a jeho spolužiakmi, ale najmä som veril pedagogickému zboru, ktorý som počas prvých rokov mohol dobre spoznať. Absolútne som dôveroval jeho triednemu Mariánovi Czéremu. On a jeho kolegovia mi vrátili nádej, že v školstve sú stále nadšení ľudia, schopní dať všetko zo seba svojim žiakom. Dospel som teda k presvedčeniu, že k ničomu „sektárskemu“ na WŠ nedochádza.

Ja ako spisovateľ, ktorého životnou témou je vzťah jednotlivca a štátnej moci a privátny zápas o osobnú slobodu, autor, ktorý napísal pre divadlo Aréna Totalitnú trilógiu hier Husák, Komunizmus a pripravovaný Holokaust, by bol prvý, ktorý by svoje dieťa z takejto školy okamžite vzal.

Nestalo sa tak, pretože WŠ ma presvedčila, že je tým najlepším pre môjho syna. Ešte nikdy som nevidel tak naplnené Komenského slová „nech je škola hrou“.

Viliam Klimáček

Prosím, nechajte naše deti v pokoji sa učiť!

Autor: Soňa Rebrová, rodič, 12.9.2012

Už je to tu zase... Už zase sa pretriasa, či Waldorská škola môže ostať v sieti škôl, alebo nie. Už zase sa deti nemôžu učiť a rodičia sústrediť na svoju prácu, lebo musia riešiť, či škola, do ktorej chodia, sa nebude rušiť. Mám chuť už občas skríknúť: „Prosím, nechajte nás v pokoji sa učiť!“

Keď som dávala dieťa na Waldorfskú školu, urobila som tak preto, že polroka sme chodili do obyčajnej základnej školy. Výsledok? Dcéra sa prestala usmievať, prestala rozprávať, smiať sa, žiť. Len skleslo sedela na gauči, ruky spustené nadol a z jej tváre zmizla všetka radosť zo života. Dostávala zlých macíkov, lebo nebola aktívna, nehlásila sa, neodpovedala učiteľke na otázky. Hanbila sa totiž. Za to bola patrične potrestaná na vrchole tabuľky ako zlé dieťa.

Rozhodli sme sa zmeniť školu. Waldorfskú som vybrala na základe doporučenia priateľka, ktorá mi povedala: „*Učitelia tam deti vítajú podaním ruky, rozprávajú sa o nich, často vedia o problémoch dieťaťa skôr než ja! A navyše, v ktorej škole sa podľa teba učitelia každý týždeň radia, ako deti čo najlepšie učiť, čo zlepšiť a čo nie?*“

Dlhé roky som písala o školstve, pretože som viedla prílohu denník SME Škola a rodina. Poznala som všetky školy, ich výhody a nevýhody. A rozhodla som sa pre Waldorfskú školu.

Keď sa hanbila, učiteľ ju nasilu nenútil odpovedať. Rozprával sa s ňou často, trieda jej tliekala, keď sa na niečo odvážila. Po polroku rozkvitla a začala sa znovu usmievať. Škola jej išla výborne, úlohy si robila zodpovedne, do školy sa pripravovala, aj keď sa v nej neznámkuje. Tento rok sa dostala na základe svojich vedomostí na výberové gymnázium na Tomášikovej v Bratislave. Je to mladá, sebavedomá dáma – po hanblivosti takmer niet stopy! Opýta sa, keď ju niečo zaujíma, nerobí jej problém vystupovať pred ľuďmi. Keď boli nedávno žiaci z Waldorfskej školy v istom múzeu, na všetko sa pýtali, o všetko mali záujem. Pracovníčky múzea sa opýtali: „*Z akej školy sú tieto deti? Keď prídu z ostatných škôl, nasilu si všetko poprezerajú, a len sa zabávajú, nič ich nezaujíma. Vaše zaujíma všetko, toľko otázok sme hádam ešte nedostali!*“ A učiteľky hrdo odpovedali: „*Z Waldorfskej!*“

Do Waldorfskej školy chodí aj moja druhá dcéra, ktorá je tento rok deviatačka. Má mnohé poruchy učenia, avšak nikto jej v škole nevyhadzuje na oči, že je iná ako ostatní žiaci. Učitelia sa jej venujú tak, aby nestratila chuť učiť sa a nezatrpkla na školu.

Za toto všetko budem Waldorfskej škole navždy vdáčná. Kiežby takýchto škôl bolo čo najviac! Žiadne známky sektárstva ani nič iného som v škole za tých 10 rokov nebadala. Viem, že sa na školu sťažovalo niekoľko rodičov. Ani ja som vždy nebola so všetkým spokojná. Ale to je normálne!

Aj na ostatných školách sa rodičia sťažujú, ak sa im niečo nepáči. Prosím, opýtajte sa pán Tužinského zo štátnej školskej inšpekcie, ktorý vám rád porozpráva o problémoch na bežných základných školách. A skúste riešiť tie, lebo tých je určite viac a týka sa to oveľa viac detí, než tých 200 na waldorfskej škole!

A aby som povedala aj niečo v číslach:

- Zo 400 rodičov boli doteraz nespokojní 3! To je aké „vysoké“ číslo??? Svedčí o spokojnosti rodičov na Waldorfskej škole
- Posledné tri roky sa WŠ umiestnila v Testovaní 9 na prvých priečkach slovenských škôl. Svedčí to o úspešnosti vzdelávania na tomto type školy
- Žiaci z WŠ vedia čítať s porozumením, hľadať súvislosti, neučia sa len slepo verklíkovať obsah učebníc a bezducho odrapotať učivo. Nie je to práve to, čo hľadáme aj na štátnych školách?
- Napriek nestálym kontrolám, inšpekciám, overovaniam a preverovaniam sa na WŠ nenašlo nič, čo by potvrdzovalo údajné sektárstvo či iné „zlé veci“, pre ktoré by mala byť WŠ zatvorená.
- V triedach je v priemere 20 detí (v bežnej škole 15-17), a škola by mohla niekedy otvoriť aj dva prvé ročníky, toľko žiakov sa do nej hlási. Hovorí to o škole, ktorá má nejaké problémy?? Hovorí to skôr o záujme rodičov o tento typ vzdelávania.

Nemyslíte, že je načase dať tejto škole pokoj? Veď jej výsledky hovoria samé za seba. Ja hovorím len jedno: Prosím, nechajte už deti učiť sa a nepodrávajte ich istoty tým, že každý rok budete hovoriť o zrušení školy. Neprospieva to ani deťom, ani rodičom. Túto školu si vybrali, za touto stoja, s touto sú spokojní. Riešte problémy tam, kde sú, a nie tam, kde ich umelo vyvolávate.

Ďakujem!

Mgr. Soňa Rebrová

Prevzaté z waldorfskaskola.sk